

**Posolstvo Svätého Otca Františka
na 39. svetový deň mládeže**

24. novembra 2024

Tí, čo dúfajú v Pána, utekať budú a neustanú (porov. Iz 40, 31)

Milí mladí!

Minulý rok sme začali kráčať cestou nádeje k jubilejnemu roku, zamýšľajúc sa nad Pavlovými slovami „v nádeji sa radujte“ (Rim 12, 12). Práve preto, aby sme sa pripravili na putovanie vo svätom roku 2025, necháme sa toho roku inšpirovať prorokom Izaiášom, ktorý hovorí: „Tí, čo dúfajú v Pána [...], utekať budú a neustanú“ (Iz 40, 31). Tieto slová sú prevzaté z tzv. *Knihy útechy* (Iz 40 – 55), ktorá ohlasuje koniec vyhnanstva Izraela v Babylone a začiatok novej etapy nádeje a znovuzrodenia Božieho ľudu, ktorý sa môže vrátiť do svojej vlasti vďaka novej „ceste“, ktorú Pán v dejinách otvára pre svoje deti (porov. Iz 40, 3).

Aj my dnes žijeme v časoch poznačených dramatickými situáciami, ktoré plodia zúfalstvo a bránia nám pokojne hľadiť do budúcnosti: tragédia vojny, sociálna nespravodlivosť, nerovnosť, hlad, vykorisťovanie ľudí a stvorenstva. Často na to najviac doplácate vy, mladí, ktorí pocítujete neistotu budúcnosti a nevidíte isté vyhliadky pre svoje sny. Hrozí vám, že budete žiť bez nádeje a uväznení v núde a sklúčenosti sa niekedy necháte uniesť ilúziou prekračovania hraníc a deštruktívneho správania (porov. bulu *Spes non confundit*, 12). Preto by som bol rád, milí priatelia, keby k vám prišlo posolstvo nádeje, rovnako ako sa to stalo Izraelu v Babylone: aj dnes Pán pred vami otvára cestu a pozýva vás, aby ste po nej kráčali s radosťou a nádejou.

1. Životné putovanie a jeho výzvy

Izaiáš hovorí o kráčaní bez únavy. Zamyslime sa teda nad týmito dvoma aspektmi: *kráčanie a únava*.

Náš život je púť, cesta, ktorá nás vedie za hranice nás samých, cesta za hľadaním šťastia; a zvlášť kresťanský život je putovaním k Bohu, našej spáse a plnosti všetkého dobra. Ak naše ciele, víťazstvá a úspechy na ceste sú len materiálne, tak po počiatočnom momente uspokojenia v nás naďalej zanechávajú hlad a túžbu po hlbšom zmysle. V skutočnosti úplne neuspokoja našu dušu, pretože sme boli stvorení tým, ktorý je nekonečný, a preto v nás prebýva túžba po transcendentne, neustály nepokoj po naplnení vyšších cieľov, po niečom „viac“. Preto, ako som vám už veľakrát povedal, vám mladým nestačí „sledovať život z balkóna“.

Je však normálne, že hoci sa na svoje cesty vydávame s nadšením, skôr či neskôr začneme pociťovať *únavu*. V niektorých prípadoch spôsobuje úzkosť a vnútornú únavu spoločenský tlak na dosiahnutie určitých štandardov úspešnosti v štúdiu, práci či v osobnom živote. To vyvoláva istý smútok, pretože žijeme v zhone a prázdnom aktivizme, ktorý nás vedie k tomu, aby sme svoje dni naplňali tisícami vecí, a napriek tomu máme pocit, že nikdy nestíhame a nikdy nerobíme dosť. Túto únavu často sprevádza *nuda* v zmysle apatie a nespokojnosti, ktorú nachádzame u tých, čo sa nikdy nikam nevydajú, nerozhodnú sa, nevyberú si, nikdy neriskujú a radšej zostávajú vo svojej *komfortnej zóne*, uzavretí do seba. Svet *vidia a posudzujú len pred obrazovky*, bez toho, aby si niekedy „zašpinili ruky“ problémami, druhými ľuďmi, životom. Tento druh únavy je ako cement, v ktorom sú ponorené naše nohy a ktorý napokon stvrdne, zaťažuje nás, ochromí a zabráni nám pohnúť sa vpred. Ja mám radšej *únavu* tých, čo sú na ceste, než *nudu* tých, ktorí zostávajú na mieste a nemajú chuť kráčať!

Paradoxne, východiskom z únavy nie je zostať v pokoji a odpočívať. Skôr sa treba *vydať na cestu* a stať sa pútnikmi nádeje. Toto je moje pozvanie pre vás: kráčajte v nádeji! Nádej prekonáva každú únavu, každú krízu a každú úzkosť, dáva nám silnú motiváciu ísť vpred, pretože je to dar, ktorý dostávame od samotného Boha. On naplňuje náš čas zmyslom, dáva nám svetlo na cestu, ukazuje smer a cieľ života. Apoštol Pavol použil obraz atléta na štadióne, ktorý beží, aby získal víťaznú cenu (porov. *1 Kor 9, 24*). Tí z vás, ktorí sa zúčastnili na športovom záporení – nie ako diváci, ale ako protagonisti –, dobre vedía, aká vnútorná sila je potrebná na dosiahnutie cieľa. Nádej je skutočne novou silou, ktorú nám Boh vlieva a ktorá nám umožňuje vydržať na pretekoch, umožňuje nám „hľadiť do diaľky“ ponad terajšie ťažkosti a zameriava nás na konkrétny cieľ: spoločenstvo s Bohom a plnosť večného života. Ak existuje tento krásny cieľ, ak život nesmeruje do ničoty, ak sa nestratí nič z toho, o čom snívam, čo plánujem a realizujem, potom sa oplatí kráčať a potiť sa, znášať prekážky a čeliť únave, pretože konečná odmena je prenádherná!

2. Pútnici na púšti

Na životnej púti sa nevyhnutne vyskytnú rôzne výzvy. V dávnych dobách sa človek na dlhších púťach musel vyrovnávať so striedaním ročných období a meniacim sa podnebím; prechádzal príjemnými lúkami i chladnými lesmi, ale aj zasneženými horami a vyprahnutými púšťami. Aj pre veriacich ľudí je životná púť a cesta do vzdialeného cieľa rovnako únavná, ako bola pre izraelský ľud únavná cesta púšťou do zaslúbenej zeme.

To platí pre vás všetkých. Aj pre tých, ktorí ste dostali dar viery. Vyskytli sa šťastné chvíle, keď bol Boh prítomný a cítili ste ho nablízku, a iné, keď ste prežívali púšť. Môže sa stať, že po počiatocnom nadšení v štúdiu alebo práci, po odhodlaní nasledovať Krista – či už v manželstve, kňazstve alebo zasvätenom živote – prídu chvíle krízy, ktoré spôsobia, že život sa bude javiť ako ťažká cesta púšťou. Tieto krízové obdobia však nie sú stratené alebo zbytočné, môžu sa, naopak, ukázať ako dôležitá príležitosť pre rast. Sú to časy očisťovania nádeje! V krízach sa totiž zrutia mnohé falošné „nádeje“, tie, ktoré sú príliš malé pre naše srdcia. Keď sú demaskované, zostávame obnažení pred sebou samými a pred základnými otázkami života, bez akýchkoľvek ilúzií. A v tej chvíli si každý z nás môže položiť otázku: na akých nádejach zakladám svoj život? Sú pravdivé, alebo sú to ilúzie?

V týchto chvíľach nás Pán neopúšťa; stojí ako otec po našom boku a vždy nám dáva chlieb, ktorý nás posilňuje a umožňuje nám kráčať ďalej. Spomeňme si, ako dal ľudu na púšti mannu (porov. *Ex* 16) a ako unavenému a sklúčenému prorokovi Eliášovi dvakrát ponúkol chlieb a vodu, aby mohol kráčať „štyridsať dní a štyridsať nocí až k Božiemu vrchu Horeb“ (porov. *1 Kr* 19, 3 – 8). V týchto biblických príbehoch videla viera Cirkvi predzvesť vzácneho daru Eucharistie, pravej manny a pravého viatika, ktoré nám Boh dáva, aby nás posilňoval na našej ceste. Ako povedal blahoslavený Carlo Acutis: *Eucharistia je diaľnicou do neba*. Tento mladý muž si z Eucharistie urobil svoje najdôležitejšie každodenné stretnutie! Takto úzko spojení s Pánom kráčame bez únavy, pretože on kráča s nami (porov. *Mt* 28, 20). Pozývam vás znovu objaviť veľký dar Eucharistie!

V nevyhnutných chvíľach únavy na našej púti týmto svetom sa učme odpočívať ako Ježiš a v Ježišovi. On, ktorý radí učeníkom, aby si po návrate z misie oddýchli (porov. *Mk* 6, 31), chápe, že aj vy potrebujete telesný odpočinok, čas na rekreáciu, spoločné stretnutia s priateľmi, na šport a dokonca aj na spánok. Existuje však aj hlbší odpočinok, odpočinok duše, ktorý mnohí hľadajú, no málokto ho nachádza, a ktorý možno nájsť len v *Kristovi*. Vedzte, že každá vnútorná únava môže nájsť odpočinok v Pánovi, ktorý vám hovorí: „*Pod'ite ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním*“ (*Mt* 11, 28). Keď vás ťaží únava z cesty, vráťte sa k Ježišovi, naučte sa v ňom odpočívať a u neho zotrvať, lebo „*tí, čo dúfajú v Pána [...], utekať budú a neustanú*“ (*Iz* 40, 31).

3. Od turistov k pútnikom

Drahí mladí, pozývam vás, aby ste sa vydali na cestu, aby ste objavili život na ceste za láskou a aby ste hľadali Božiu tvár. No odporúčam vám aj toto: nevydávajte sa na cestu ako obyčajní turisti, ale ako pútnici. Vaša cesta by nemala byť len povrchným túlaním sa rôznymi

miestami života – bez toho, aby ste vnímali krásu, ktorú stretávate; bez toho, aby ste objavili zmysel prejdenej cesty – len aby ste zachytili krátke okamihy, prechavé zážitky, ktoré možno zachytiť na selfičkách. Tak to robí turista. Pútnik sa však namiesto toho naplno ponára do miest, ktoré stretáva, necháva ich prehovoriť, robí ich súčasťou svojho hľadania šťastia. Putovanie v jubilejnom roku sa má stať znakom *vnútornej cesty*, ktorú sme všetci povolani prejsť, aby sme dosiahli konečný cieľ.

S týmto postojom sa všetci pripravujeme na jubilejný rok. Dúfam, že mnohým z vás sa podarí zúčastniť sa púte do Ríma a prejsť cez svätú bránu. V každom prípade bude však mať každý možnosť uskutočniť púť do jednotlivých kostolov, a tak znovu objaviť mnohé miestne svätyne, kde si svätý a verný Boží ľud pestuje svoju vieru a zbožnosť. Dúfam, že táto jubilejná púť sa pre každého z nás stane „okamihom živého a osobného stretnutia s Pánom Ježišom, „bránou spásy““ (bula *Spes non confundit*, 1). Povzbudzujem vás, aby ste ju prežívali s tromi základnými postojmi: s *vd'ačnosťou*, v ktorej je srdce otvorené chvále za prijaté dary, predovšetkým za dar života; s *hľadaním*, ktoré je výrazom neustálej túžby hľadať Pána a nehasiť smäd srdca; a napokon s *pokáním*, ktoré nám pomáha nazrieť do seba, rozpoznať nesprávne cesty a rozhodnutia, ktoré niekedy robíme, a takto sa môcť obrátiť k Pánovi a svetlu jeho evanjelia.

4. Pútnici nádeje pre misiu

Na cestu vám ponúkam ešte jeden príťažlivý obraz. Do Baziliky sv. Petra v Ríme sa prichádza cez námestie, ktoré obklopuje kolonáda vytvorená významným architektom a sochárom Gian Lorenzom Berninim. Celá kolonáda vyzerá ako veľké objatie: sú to dve roztvorené ramená Cirkvi, našej matky, ktorá objíma všetky svoje deti! V nadchádzajúcom svätom roku nádeje vás všetkých pozývam, aby ste zažili objatie milosrdného Boha, aby ste zažili jeho odpustenie, zrušenie našich „vnútorných dlhov“, ako to bolo zvykom v biblickej tradícii jubilejných rokov. A takto, prijatí Bohom a znovuzrodení v ňom, sa aj vy stanete otvorenou náručou pre mnohých svojich priateľov a rovesníkov, ktorí potrebujú pocítiť lásku Boha Otca cez vaše prijatie. Nech každý z vás daruje „hoci len úsmev, gesto priateľstva, bratský pohľad, úprimné vypočutie, nezištnú službu s vedomím, že v Ježišovom Duchu sa pre tých, ktorí to prijímú, môžu stať plodným semenom nádeje“ (bula *Spes non confundit*, 18). Nech sa teda stanete neúnavnými misionármi radosti.

Kráčajúc vpred, zahľadme sa očami viery na svätých, ktorí nás na tejto ceste predišli, dosiahli svoj cieľ a povzbudzujú nás svojím svedectvom: „*Dobrý boj som bojoval, svoj beh som dokončil, vieru som si zachoval. Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi*

v onen deň dá Pán, spravodlivý sudca; a nielen mne, ale aj všetkým, čo milujú jeho príchod“ (2 Tim 4, 7 – 8). Príklad toľkých svätých mužov a žien nás inšpiruje a posilňuje.

Majte odvahu! Všetkých vás nosím vo svojom srdci a cestu každého z vás zverujem Panne Márii, aby ste podľa jej príkladu vedeli trpezlivo a s dôverou očakávať to, v čo dúfate, a vytrvali na svojej ceste ako pútnici nádeje a lásky.

V Ríme pri sv. Jánovi v Lateráne 29. augusta 2024, na spomienku mučeníckej smrti sv. Jána Krstiteľa.

FRANTIŠEK

Z talianskeho originálu Messaggio del Santo Padre Francesco per la XXXIX Giornata Mondiale della Gioventù preložila Mária Spišiaková

..